

Roos

Renate & de Residentie

Met foto's van Otto Snoek

Deze AD-verslaggever is niet gekomen om een stukje voor zijn krant te schrijven, maar om Wendy even lekker te knuffelen.

Humor in de tuin

'Ik ga naar de presentatie van het boek van tuinarchitecte Wendy Hendriksen', zei ik opgewekt tegen mijn hoofdredacteur.

'Je vergist je, meisje', antwoordde hij. 'Dat is pas over twee weken'.

'Nee hoor', hield ik vol. 'Ze heeft me zelf uitgenodigd. In horecagelegenheid Het Heden. Voor een high tea en bubbles'.

'Maar ze heeft mij ook zelf uitgenodigd. Voor een feestje in Buddenbrooks. Dat zoek ik uit!'

Later die avond belde mijn hoofdredacteur mij op. Hij probeerde het niet te laten merken, maar ik hoorde toch een lichte verbijstering in zijn stem. 'Er zijn twee presentaties. En eigenlijk is er ook nog een derde, tijdens de jaardag voor tuinarchitecten. Ze houdt wel van een feestje, zegt ze'.

'Drie presentaties!', zei ik. 'Dat moet dan wel een heel goed boek zijn'.

'Dat is ook zo', antwoordde mijn hoofdredacteur snel. 'Het heet 'Het beste buitenboek''.

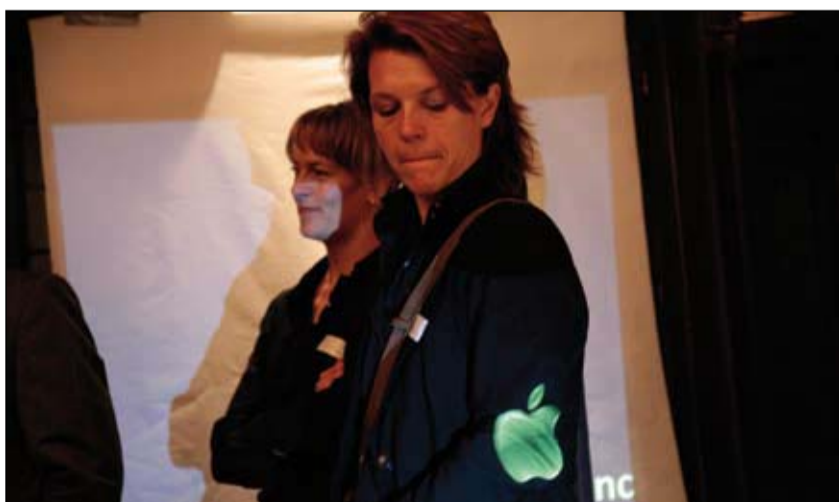
Tijdens de presentatie bleek Wendy Hendriksen een charmante vrouw die, als ze tegen je praat, met een onopvallend gebaar een pluusje uit je haar verwijderd of een haartje van je schouder. Wat niet anders kan betekenen dan dat zij heel goed in onkruid wieden is.

'Ik wil mensen graag aanzetten om na te denken over buiten', vertelde ze. Ik viel even stil. Want ik denk nooit na over buiten. Integendeel zelfs. Toen ik acht jaar geleden op zoek was naar een huis zei ik tegen de makelaar: 'Eén ding: onder geen enkele voorwaarde een tuin'. 'Hoge eisen', zei de man. 'Maar ik ga mijn best voor je doen'.

Wat stadbewoners in een tuin zien, is mij nooit duidelijk geworden. Het zitten in een stadstuin, die zelden groter is dan een postzegel, betekent immers groten-deels: het aanhoren van de gesprekken van je burens, als je op zand woont, of het verdragen van teringherrie, als je op veen woont. En dan neem ik het woord barbecue nog niet eens in de mond! Maar goed, daar stond ik dan, op een

Wendy is niet alleen gek op planten en bomen, maar ook op Prosecco.

Is er een lezing met lichtbeelden, gaan er weer mensen pal voor de projectie staan.

receptie met louter groene vingers in nota bene de tuin van Het Heden. Ik raakte zelfs in gesprek met horticu-reel onderzoeker Regina Kranendonk, die altijd twee keer moet zeggen wat ze doet omdat mensen meteen denken dat ze multicultureel onderzoeker is. "Tuinarchitecten doen eigenlijk heel weinig", vertrouwde ze mij toe. "Ze kopen vooral veel materialen. De plantjes zijn bijzaak". Ook ontmoette ik Patricia Defour, de

Antwerpse uitgeefster van Wendy Hendriksen, die mij uitlegde dat Wendy Hendriksen a-typisch is in haar visie op tuinarchitectuur. „Andere tuinarchitecten verdragen geen verval in de tuin. Maar bij Wendy is de natuur de natuur. Onkruid mag van Wendy. En humor in de tuin ook". Ik zag mijn hoofdredacteur, ook aanwezig, instemmend knikken. Ik wist waarom. Want in zijn tuin staat heel veel humor. Hij verkeerde namelijk

"Met liefs en kussen", schrijft Wendy. Co-auteur Paul Scholte had gewoon zijn signatuur al gezet. Hem een zorg wat z'n partner er boven zet.

lange tijd in de veronderstelling dat tuinarchitectuur betekent dat je huizen bouwt in je tuin. Dus heeft hij inmiddels twee tuinhuisen in zijn tuin laten optrekken, één ontworpen door de vooraanstaande architect prof. Jan Brouwer en de andere gekocht bij een Belgische Gamma en zelf in elkaar geknutseld. "Die laatste was sneller klaar", vertelde hij. "En verder wordt het ontwerp van mijn voorname-lijk bepaald door de smaak van mijn

konijn. Die eet namelijk alles op. Behalve de hortensia's dan. Kom ik terug uit het tuincentrum met voor honderdvijftig euro aan hosta's. Eet-ie ze allemaal op". „Is dat konijn katholiek, dan?" vroeg ik belangstellend. Hij sloeg zijn ogen ten hemel en antwoordde geërgerd: "Hosta's! Niet hosties!"

Renate van der Zee